

Dosarul nr. 3ra-697/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (R. Pascari)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V. Clima, A. Malîi, V. Sîrbu)

ÎNCHEIERE

12 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Mariana Pitic
Nicolae Craiu
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea cererii de recurs depusă de Guvernul Republicii Moldova, Cancelaria de Stat,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Cezar Frumosu împotriva Guvernului Republicii Moldova, intervenienți accesorii Cancelaria de Stat și Victor Brînză, șef adjunct al Oficiului Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat cu privire la contestarea actului administrativ, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 23 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost respinse apelurile declarate de Guvernul republicii Moldova, Cancelaria de Stat și de Victor Brînză și a fost menținută hotărârea din 24 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă:

La data de 22 februarie 2018, Cezar Frumosu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Guvernului Republicii Moldova, intervenienți accesorii Cancelaria de Stat și Victor Brînză, șef adjunct al Oficiului Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat cu privire la contestarea actului administrativ, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 15 martie 2010 prin ordinul nr.168-P al Ministrului de Stat din 13 martie 2010 a fost angajat la Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat în calitate de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, în temeiul art.28 alin.(1) lit.a) și art.30 ale Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04.07.2008 și în

conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului cu privire la oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat nr.845 din 18.12.2009.

A accentuat Frumosu Cezar că la momentul angajării a deținut statutul de funcționar public.

De asemenea, a relatat că, conform Legii nr.98 din 28.05.2010 pentru modificarea și completarea Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, Legii nr.179 din 15 iulie 2010 pentru modificarea și completarea Legii cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar nr.355 din 23 decembrie 2005, precum și din momentul intrării în vigoare a Legii cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr.199 din 16.07.2010, funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat a devenit funcție de demnitate publică.

Ulterior, prin Hotărârea Guvernului nr.667 din 23 august 2017, în vigoare la data de 25.08.2017, a fost modificat pct.18 din Anexa nr.1 la Hotărârea Guvernului cu privire la Oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat nr.845 din 18 decembrie 2009, iar conform acestei norme legale, persoanele angajate în oficiu au statut de funcționar public, cu excepția personalului tehnic auxiliar.

A mai relevat că, prin Legea nr.153 din 14.07.2017 a fost modificată Anexa din Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr.199 din 16 iulie 2010, fiind exclusă funcția de șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat din funcțiile de demnitate publică, modificare în vigoare de la data de 18.12.2017, iar în temeiul aceleiași legi a fost introdusă lit.c¹) la art.9 al.(1) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, astfel funcția de șef și șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat a devenit o funcție publică de conducere, deci din data ultimei modificări intrate în vigoare, 18.12.2017, funcția de șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat a devenit o funcție publică de conducere.

Prin Hotărârea Guvernului nr.81 din 24.01.2018, în temeiul art.22 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcție de demnitate publică nr.199 din 16 iulie 2010 și în conformitate cu pct.15 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.845 din 18 decembrie 2009, Guvernul a hotărât de a-1 elibera din funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, fiind publicată hotărârea respectivă în Monitorul Oficial la data de 26.01.2018, intrând în vigoare de la data respectivă.

Astfel, a considerat ca fiind ilegală Hotărârea Guvernului nr.81 din 24 ianuarie 2018, deoarece funcția de șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, funcție deținută pînă la concediere, în temeiul modificărilor legislative enunțate, a devenit funcție publică de conducere, deci accesarea, exercitarea, precum și încetarea acestei funcții este reglementată de Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, însă drept temei legal al eliberării din funcția de șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat a fost invocat art.22 alin.(1) lit.a) din

Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr.199 din 16 iulie 2010, care nu reglementează funcția deținută de reclamant.

Prin urmare, a invocat că Hotărârea Guvernului nr.81 din 24 ianuarie 2018 este ilegală în fond, fiind adoptată în temeiul unei legi străine raporturilor sale de serviciu, iar în acest sens a considerat reclamantul că, legea care urma a fi aplicabilă actului administrativ contestat este Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, care a devenit aplicabilă raporturilor de serviciu exercitate în cadrul funcției de șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat din 04 iulie 2008.

Mai mult ca atât, dat fiind faptul eliberării sale dintr-o funcție publică de conducere, actul administrativ contestat urma să prevadă temeiul concret de eliberare, unul din cele menționate la art.63 alin.(1) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, însă conține norme legale dintr-un act legislativ străin de raportul juridic dintre reclamant și pârît. Or, în cazul dat n-au intervenit nici unul din motivele de eliberare din funcție prevăzute de art.63 alin.(1) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04.07.2008, ceea ce denotă nerespectarea procedurii de eliberare din funcție și ca urmare anularea actului, ca fiind unul ilegal.

În aceste circumstanțe, a solicitat și achitarea salariului pentru toată perioada absenței forțate de la lucru, pornind de la salariul lunar de 7290 de lei.

La fel, la eliberarea sa din funcție i-a cauzat prejudicii morale considerabile, ținând cont de faptul că Cezar Frumosu a mai fost eliberat anterior din funcția de șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, iar ilegalitatea eliberării sale din funcție s-a constatat prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 14.06.2017, deci suportă, în mod repetat, toate consecințele nefaste sociale, psihologice de pierdere a locului de muncă, estimând-ul în sumă de 25 000 de lei.

În asemenea circumstanțe, a solicitat anularea Hotărârii Guvernului nr.81 din 24 ianuarie 2018 cu privire la eliberarea din funcție lui Cezar Frumosu, restabilirea la lucru în funcția anterior deținută de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat responsabil pentru raionul Criuleni, încasarea salariului de funcție pentru toată perioada absenței forțate de la lucru, cu repararea și prejudiciului moral în sumă de 25 000 lei.

Prin hotărârea din 24 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, acțiunea depusă de Cezar Frumosu a fost admisă parțial, fiind anulată Hotărârea Guvernului nr.81 din 24 ianuarie 2018 cu privire la eliberarea din funcție lui Cezar Frumosu, a fost restabilit în funcția anterior deținută de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, a fost încasat salariul de funcție pentru toată perioada absenței forțate de la lucru în mărimea salariului mediu a câte 8 267,57 de lei, începând cu 24 ianuarie 2018, a fost încasat prejudiciu moral în mărime de 8 267,57 de lei, în rest pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral a fost respinsă ca neîntemeiată.

La data de 27 iulie 2018, Guvernul Republicii Moldova și Cancelaria de Stat au declarat apel împotriva hotărârii din 24 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul

Buiucani), solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

La data de 20 august 2018, șeful adjunct al Oficiului Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, Victor Brînză, a declarat apel împotriva hotărârii din 24 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri privind respingerea integrală a acțiunii.

Prin decizia din 23 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău au fost respinse apelurile declarate de Guvernul Republicii Moldova, Cancelaria de Stat și Victor Brînză și a fost menținută hotărârea primei instanțe din 24 iulie 2018.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a stabilit că prin ordinul nr.168-P din 13 martie 2010 Cezar Frumosu a fost angajat la Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat în calitate de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat (f.d.50).

Prin ordinul nr.266-Pe din 09 iulie 2010 al Cancelariei de Stat au fost efectuate înscrisurile în cartelele de muncă ale titularilor funcției de șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat odată cu modificarea prin Legea nr.98 din 28 mai 2010 a Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008 și a Legii cu privire la salarizare în sectorul bugetar nr.355 din 23 decembrie 2005, fiind modificat statutul juridic al șefilor adjuncți ai oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat din funcție publică în funcție de demnitate publică (f.d.51).

Ulterior, prin Hotărârea Guvernului nr.81 din 24 ianuarie 2018 Cezar Roman a fost eliberat din funcția de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat în temeiul art.22 al.(1) lit.a) din Legea nr.199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și pct.15 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea oficiilor teritoriale ale Cancelariei de Stat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.845 din 18 decembrie 2009 (f.d.55).

Aplicând prevederile art. 4 alin. (3) lit. a), art. 63 alin. (1) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04 iulie 2008, art. 22 alin. (3) din Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr. 199 din 16 iulie 2010 a concluzionat că prima instanță just a stabilit că, raporturile de serviciu dintre autoritățile publice și funcționarii publici sunt reglementate de Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008 și respectiv în cazul dat funcția de șef adjunct al oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat este o funcție publică și nicidecum o funcție de demnitate publică la data emiterii hotărârii contestate, căzînd sub incidența Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, prevederile căreia la momentul concedierii lui Cezar Frumosu n-au fost respectate de către Cancelaria de Stat.

Astfel, Colegiul Civil al instanței de apel a considerat că, prima instanță corect a reținut că, la momentul emiterii Hotărârii Guvernului nr.81, adică la 24 ianuarie 2018 erau în vigoare prevederile pct.18 din Anexa nr.1 la Hotărârea Guvernului cu privire la Oficiile teritoriale ale Cancelariei de Stat nr.845 din 18 decembrie 2009, conform căreia persoanele angajate în oficiu au statut de funcționar public, cu excepția personalului tehnic auxiliar, iar la momentul concedierii reclamantului, în lista funcțiilor de

demnitate publică, incluse în Anexa din Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr.199 din 16 iulie 2010, nu se conține funcția de șef adjunct al oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, dar se regăsea lit.c¹) art.9 alin.(1) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, fiind catalogată ca o funcție publică de conducere, ceea ce denotă faptul că, Cezar Frumosu la data concedierii deținea statutul de funcționar public în privința căruia erau aplicabile prevederile Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008 și respective a Codului muncii.

La fel, instanța de apel a reținut că litigiului din speță îi sunt aplicabile prevederile Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000, deoarece prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 22 din 22 iulie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din Anexa la Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, accesul la justiție al șefului și adjunctului oficiului teritorial al Cancelariei de Stat, Curtea a reținut că exceptarea actelor de numire și revocare din funcție a șefului și adjunctului Oficiului teritorial al Cancelariei de Stat de la contestare în instanța de contencios administrativ privează aceste persoane de dreptul de acces liber la justiție și, într-un final de dreptul la un proces echitabil, contrar art. 20 din Constituție.

Astfel, Hotărârea Guvernului nr. 81 din 24 ianuarie 2018 emisă în privința lui Cezar Frumosu reprezintă un act administrativ în sensul Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

În consecință, Colegiul instanței de apel a atestat că, prima instanță corect a concluzionat privind admiterea pretențiilor privind anularea Hotărârii Guvernului nr.81 din 24 ianuarie 2018 cu privire la eliberarea din funcție lui Cezar Frumosu și restabilirea în funcția deținută anterior de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat. În ședința de judecată pârâtul, Cancelaria de Stat n-a demonstrat temeiurile de eliberare din funcția publică a reclamantului menționate în art.63 alin.(1) al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, nefiind indicate nici în Hotărârea Guvernului nr.81 din 24 ianuarie 2018 aplicând eronat prevederile Legii cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr.199 din 16 iulie 2010, pe când urma să aplice prevederile Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008.

În acest context, Colegiul a considerat că, prima instanță întemeiat a dispus anularea Hotărârii Guvernului nr.81 din 24 ianuarie 2018 cu privire la eliberarea din funcție lui Cezar Frumosu și restabilirea lui în funcția deținută, ținând cont de prevederile art.63 alin.(1) al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr.158 din 04 iulie 2008, care prevede că, persoana/organul care are competența legală de numire în funcție va dispune eliberarea din funcția publică printr-un act administrativ, și de prevederile art.25 alin.(1) lit.b) a Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000, care statuează că, actul administrativ contestat poate fi anulat, în tot sau în parte, în cazul în care este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, precum și de prevederile art.89 Codul Muncii, care stipulează că, salariatul transferat nelegitim la o altă muncă sau eliberat nelegitim din serviciu poate fi restabilit

la locul de muncă prin negocieri directe cu angajatorul, iar în caz de litigiu - prin hotărâre a instanței de judecată. La examinarea litigiului individual de muncă de către instanța de judecată, angajatorul este obligat să dovedească legalitatea și să indice temeiurile transferării sau eliberării din serviciu a salariatului. În cazul contestării de către salariatul membru de sindicat a ordinului de concediere, instanța de judecată va solicita acordul (opinia consultativă) al organului (organizatorului) sindical privind concedierea salariatului respectiv.

La data de 15 aprilie 2019, Guvernul Republicii Moldova, Cancelaria de Stat a depus cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece este emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material. A considerat eronată poziția instanței de apel precum că Cezar Frumosu urma să fie eliberat din funcție în conformitate cu prevederile Legii nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, din motiv că la ziua emiterii actului de eliberare din funcție a acestuia erau intrate în vigoare prevederile Legii nr. 153 din 14 iulie 2017, întrucât, Cezar Frumosu a fost numit în funcția dată anterior modificărilor operate și exercita atribuțiile de serviciu în conformitate cu Legea nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcție de demnitate publică, respectiv și la eliberarea din funcție urmează a fi ghidate de prevederile Legii nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică.

Au invocat că instanțele ierarhic inferioare au interpretat eronat efectul modificărilor operate asupra statutului funcției de șef adjunct al Oficiului teritorial Chișinău al cancelariei de stat, fără a ține cont de principiul aplicării în timp a legii civile, potrivit căruia modificările legislative nu au modificat și nu au desființat efectele raportului de muncă, care erau în curs de realizare dintre Cancelaria de stat și intimatul /reclamantul Cezar Frumosu.

În contextul dat, instanța de apel eronat a stabilit că Cezar Frumosu urma să fie eliberat din funcție în conformitate cu prevederile Legii nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, din motiv că la ziua emiterii actului de eliberare din funcție a acestuia erau intrate în vigoare prevederile Legii nr. 153 din 14 iulie 2017, întrucât Cezar Frumosu a fost numit în funcția dată anterior modificărilor operate și exercita atribuțiile de serviciu în conformitate cu Legea nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, respectiv, și eliberarea din funcție urmează a fi ghidate de prevederile Legii nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică.

Astfel, atât instanța de apel, cât și prima instanță la examinarea litigiului au aplicat greșit prevederile Legii nr. 158 din 04 aprilie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, acestea fiind străine speței date, întrucât modificările legislative operate prin Legea nr. 153 din 14 iulie 2017 pentru modificarea și completarea unor acte legislative nu au un efect retroactiv, iar raporturile de muncă dintre angajatorul Cancelaria de Stat și angajatul Cezar Frumosu urmau a fi ghidate de

prevederile Legii nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcție de demnitate publică, reieșind din principiul ultraactivității legii vechi, în anumite condiții specifice, care sunt întrunite în cazul dat.

La data de 03 iunie 2019 Cezar Frumosu, reprezentat de avocatul Nicolae Frumosu a depus referință prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Examinând admisibilitatea cererii de recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

După cum rezultă din speță litigiul a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a emis decizia contestată la 23 ianuarie 2019, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurenți la dosar lipsesc.

Astfel, recursul depus la 15 aprilie 2019 este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2, 3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând temeiurile recursului, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2,3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de Guvernul Republicii Moldova și Cancelaria de Stat nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau

alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului consideră că recursul depus de Guvernul Republicii Moldova și Cancelaria de Stat nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2,3,4) al Codului de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230, 258 alin. (3) ale Codului administrativ și art. 433 lit. a) al Cod de procedură civilă, completul specializat în cauze de contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Guvernul Republicii Moldova și Cancelaria de Stat se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru